

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 kwietnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Elblągu w III Wydziale Rodzinnym i Nieletnich

w następującym składzie :

Przewodniczący : SSR Anna Nowosielska

Protokolant : sekr. sąd. Małgorzata Baur

po rozpoznaniu w dniu 31 marca 2017 roku w Elblągu , na rozprawie

sprawy z powództwa S. B.

przeciwko małoletniej J. B. (1) zastępowanej przez matkę M. F.

o uchylenie obowiązku alimentacyjnego

oraz z powództwa małoletniej J. B. (1) zastępowanej przez ojca S. B.

przeciwko M. F.

o alimenty

I . uchyła z dniem 12 października 2016 roku obowiązek alimentacyjny powoda S. B. wobec małoletniej pozwanej J. B. (1) , wynikający z wyroku Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 12 lipca 2012 roku w sprawie o sygn. akt III RC 884/11 w kwotach po 700 złotych miesięcznie ;

II . umarza postępowanie z powództwa S. B. w pozostałym zakresie ;

III . zasądza od pozwanej M. F. na rzecz małoletniej powódki J. B. (1) , urodzonej dnia (...) w E. , alimenty w kwotach po 750 (słownie: siedemset pięćdziesiąt) złotych miesięcznie , poczynając od dnia 12 października 2016 roku , płatnych do dnia 10-go każdego miesiąca do rąk ojca małoletniej powódki S. B., wraz z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia w terminie płatności którejkolwiek z rat ;

IV . umarza postępowanie co do żądania za okres do dnia 11 października 2016 roku :

V . oddala powództwo małoletniej J. B. (1) w pozostałej części ;

VI . zasądza od małoletniej J. B. (1) zastępowanej przez matkę M. F. na rzecz powoda S. B. kwotę 540 (pięciuset czterdziestu) złotych , tytułem zwrotu kosztów procesu ;

VII . zasądza od pozwanej M. F. na rzecz małoletniej powódki J. B. (1) , zastępowanej przez ojca S. B. kwotę 2400 (dwóch tysięcy czterystu) złotych , tytułem zwrotu kosztów procesu ;

VIII . nakazuje ściągnąć od pozwanej M. F. na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Elblągu) kwotę 456 (czterystu pięćdziesięciu sześciu) złotych , tytułem kosztów sądowych ;

IX . wyrokowi w punkcie III nadaje rygor natychmiastowej wykonalności .

UZASADNIENIE

W pozwie , złożonym dnia 12 października 2016 roku , S. B. , działając jako przedstawiciel ustawowy małoletniej J. B. (1) , wniósł o zasądzenie od pozwanej M. F. na rzecz małoletniej J. B. (1) alimentów w kwotach po 1.500 zł miesięcznie, płatnych do jego rąk do 10 dnia każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku uchybienia w terminie płatności którejkolwiek z rat, począwszy od lipca 2016 roku . Jednocześnie , działając w swoim imieniu , domagał się uchylenia obowiązku alimentacyjnego spoczywającego na nim wobec małoletniej J. B. (1), orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Elblągu w sprawie o sygn. akt III RC 884/11 w kwotach po 700zł miesięcznie, poczynając od dnia 26 czerwca 2016 roku.

W uzasadnieniu wskazał, iż zobowiązany jest do uiszczania alimentów na rzecz małoletniej córki J. B. (1) zgodnie z wyrokiem Sądu Rejonowego w Elblągu wydanym w sprawie o sygn. akt III RC 884/11 w kwotach po 700 zł miesięcznie. Podkreślił, iż małoletnia J. od dnia 26 czerwca 2016 roku nie mieszka razem z matką tylko z nim. Zatem doszło do zmiany stosunków uzasadniających uchylenie jego obowiązku alimentacyjnego wobec małoletniej z datą wskazaną w żądaniu pozwu oraz orzeczenie w to miejsce o obowiązku alimentacyjnym na rzecz małoletniej J. B. (1) od jej matki M. F. w kwotach po 1.500zł miesięcznie. Argumentował , że od dnia 26 czerwca 2016 roku ponosi samodzielnie koszty utrzymania córki J. , bowiem pozwana od tego czasu nie uczestniczy w sprawowaniu opieki i wychowaniu dziecka, gdyż mieszka w Hiszpanii, nie partycypuje w kosztach utrzymania małoletniej córki. Wskazał, iż miesięczny koszt utrzymania J. wynosi kwoty po 2.339 zł , w tym : szkoła plus obiady w szkole – 350zł + 250zł, komunikacja miejska – 70zł, czynsz - 120zł (1/5 z kwoty 600 zł), energia elektryczna – 20zł (200:2:5), telewizja – 24 zł (120:5), telefon - 30zł, wyżywienie – 400zł, zajęcia dodatkowe, wyjazdy szkolne – 125zł, odzież oraz obuwie – 400zł, kieszonkowe – 100zł, kultura i rozrywka – 100zł, imieniny, urodziny, korepetycje – 150zł, ferie i wakacje – 250zł.

Pozwana M. F. (także jako przedstawiciel ustawowy małoletniej J. B. (1)) w odpowiedzi na pozew , złożonej w dniu 12 grudnia 2016 roku , uznała żądanie w zakresie alimentów na rzecz córki J. w kwotach po 200 zł miesięcznie . Odnośnie żądania uchylenia obowiązku alimentacyjnego ciążącego na S. B. podkreśliła, że jest ono przedwczesne z uwagi na toczące się przed Sądem Rejonowym w Elblągu postępowanie o zmianę wyroku rozwodowego w części dotyczącej władzy rodzicielskiej nad małoletnią J. B. (1) . W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwana podniosła, iż w 2004 roku rozwiodła się ze S. B., od czterech lat jest w związku małżeńskim z P. F., z którym ma dziecko: małoletnią O. F., urodzoną w dniu (...). M. F. wraz z mężem i córką O. F. mieszka w Hiszpanii. Przez rok czasu mieszkała z nimi także małoletnia J. B. (1). Od dnia 26 czerwca 2016 roku małoletnia J. zamieszkała wraz ze swoim ojcem S. B. w E.. Pozwana podkreśliła, że nie pracuje zawodowo, od dnia 22 września 2015 roku jest zarejestrowana jako osoba bezrobotna bez prawa do zasiłku w Biurze Zatrudnienia R. Wysp Balearów, uczy się bezpłatnie języka hiszpańskiego i po zakończeniu nauki będzie mogła uzyskać zatrudnienie. Obecnie wraz z córką O. pozostaje na utrzymaniu męża. Mąż pozwanej poza nią i córką O. nie ma innych osób na utrzymaniu. Natomiast w czasie wspólnego ich zamieszkania z małoletnią J. w Hiszpanii ponosił on także koszty utrzymania małoletniej J. B. (1), ponieważ alimenty płacone przez ojca dziecka nie pozwalały na zaspokojenie jej potrzeb. P. F. jest zatrudniony w zakładzie szklarskim, uzyskuje wynagrodzenie w wysokości około 1.150 euro (wraz z zapomogami) miesięcznie, a pozwana M. F. otrzymuje pomoc socjalną w wysokości 180 euro miesięcznie. Rodzina pozwanej dysponuje miesięcznym dochodem w łącznej wysokości 1.330 euro . Pozwana obecnie mieszka wraz z mężem w wynajmowanym mieszkaniu w P., którego miesięczny koszt utrzymania wynosi: czynsz - 550 euro (w tym wliczone są koszty wspólnoty i woda), internet i telefon – około 150 euro , energia elektryczna – średnio około 40 euro. Dodatkowo uiszcza też opłaty za obiady córki O. w szkole w wysokości 64,80 euro miesięcznie oraz opłaty za leczenie dentystyczne córki O. w wysokości średnio około 50 euro miesięcznie. Ponoszone są także koszty dojazdów P. F. do pracy w wysokości 13 euro miesięcznie. Koszty komunikacji miejskiej dla całej rodziny stanowią kwotę 39 euro miesięcznie. Pozwana podkreśliła, że spłaca także zobowiązania zaciągnięte w Polsce w kwocie 54zł miesięcznie na zakup łóżka w (...) dla córki J. B. (1), w kwotach od 121zł do 130zł miesięcznie na zakup laptopa dla J. oraz po 150 zł miesięcznie na zakup telefonu dla J.. Łączne zobowiązania pozwanej stanowią kwotę około 300 zł miesięcznie. Wskazała, iż łączny miesięczny koszt utrzymania jej rodziny w Hiszpanii wynosi 1.309,80 euro . Podała, iż

obecnie nie ma możliwości finansowych na uiszczanie alimentów na córkę J. w wysokości żądanej w pozwie. Dopiero ukończenie przez nią nauki języka hiszpańskiego i następnie pojęcie zatrudnienia umożliwi jej uiszczanie wyższych kwot na utrzymanie córki J.. Podkreśliła, że żądana kwota alimentów na dziecko jest wygórowana, nieadekwatna do potrzeb córki J.. Poinformowała, iż ojciec małoletniej nie uzgodnił z nią decyzji o zapisaniu córki J. do (...) Gimnazjum (...) w E.. Zakwestionowała wydatki ponoszone na J. B. (1) na wyżywienie w szkole i poza szkołą, na odzież i obuwiu, na zajęcia dodatkowe, kulturę i rozrywkę, korepetycje i uroczystości, ferie i wakacje (pobyt w Hotelu (...) w K.) wskazując, iż są one zawyżone, nie wiadomo jakiego rodzaju wydatków dotyczą (wydatki na kulturę i rozrywkę) oraz że nie zostały udowodnione (wydatki na korepetycje i uroczystości).

Postanowieniem z dnia 02 lutego 2017 roku wydanym w przedmiotowej sprawie, udzielono zabezpieczenia do czasu prawomocnego zakończenia postępowania w sprawie w ten sposób, że uchylono obowiązek alimentacyjny powoda S. B. wobec małoletniej pozwanej J. B. (1) zastępowanej przez matkę M. F., wynikający z wyroku Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 12 lipca 2012 roku w sprawie o sygn. akt III RC 8984/11 w kwotach po 700 złotych miesięcznie, poczynając od dnia 12 października 2016 roku oraz zobowiązano pozwaną M. F. do partycypowania w kosztach utrzymania małoletniej powódki J. B. (1) w kwotach po 500 złotych miesięcznie, płatnych do dnia 10 każdego miesiąca do rąk ojca małoletniej S. B., wraz z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia w terminie płatności którejkolwiek z rat, poczynając od dnia 12 października 2016 roku, oddalając wnioski o udzielenie zabezpieczenia w pozostałym zakresie.

Na rozprawie w dniu 17 lutego 2017 roku powód S. B. zmodyfikował swoje stanowisko w sprawie, domagając się uchylenia jego obowiązku alimentacyjnego wobec małoletniej córki, poczynając od dnia 12 października 2016 roku, cofając żądanie w pozostałej części. W tym zakresie przedstawicielka ustawowa małoletniej pozwanej wyraziła zgodę na powyższą czynność procesową, jednocześnie uznała żądanie w pozostałej części.

Działając jako przedstawiciel ustawowy małoletniej J., S. B. zmodyfikował także stanowisko w zakresie domagania się od pozwanej alimentów na jej rzecz, wnosząc o zasądzenie od pozwanej na rzecz małoletniej powódki alimentów w dotychczasowej wysokości, poczynając od dnia 12 października 2016 roku, cofając żądanie w pozostałym zakresie, na co pozwana wyraziła zgodę, uznając żądanie jak dotychczas.

Sąd ustalił, co następuje:

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Elblągu z dnia 27 lutego 2004 roku w sprawie o sygn. akt V C 129/04 rozwiązano przez rozwód związek małżeński M. B. (1) i S. B., wykonywanie władzy rodzicielskiej nad małoletnią córką stron J. B. (1), urodzoną dnia (...), powierzono obojgu rodzicom ustalając miejsce zamieszkania dziecka przy matce. Kosztami utrzymania małoletniej córki obciążono oboje rodziców i zasądzone od pozwanego S. B. na rzecz małoletniej J. B. (1) alimenty w kwotach po 200 zł miesięcznie, płatne do rąk M. B. (1) do 10-go dnia każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami w wysokości 12,25% w stosunku rocznym w przypadku opóźnienia w terminie płatności którejkolwiek z rat.

W tamtym czasie małoletnia J. miała dwa i pół roku. Pozostawała w domu pod opieką opiekunki. Jej stan zdrowia był bardzo dobry. Zamieszkiwała z matką M. B. (1) w trzypokojowym mieszkaniu przy ulicy (...), użyczonym przez rodziców M. B. (1). Zajmowały one tam jeden mniejszy pokój, mając dostęp do pozostałych pomieszczeń. W mieszkaniu tym zamieszkiwał także brat M. B. (1) S. S. (1), który zajmował drugi mały pokój i miał dostęp do pozostałych pomieszczeń. Matka małoletniej i jej brat prowadzili wspólne gospodarstwo domowe i wspólnie uiszczali opłaty mieszkaniowe wynoszące: czynsz 540 zł miesięcznie, energia elektryczna 100 zł co dwa miesiące, abonament RTV 40 zł miesięcznie. M. B. (1) z zawodu była technikiem ekonomistą, pracowała jako sprzedawca osiągając miesięczne dochody w wysokości 800 zł brutto powiększone o premię zależną od utargu.

Z kolei pozwany S. B. pracował jako przedstawiciel handlowy otrzymując wynagrodzenie w wysokości około 1.500 zł brutto miesięcznie, z zawodu był technikiem ekonomistą. Zamieszkiwał u swojej matki. Miał codzienny kontakt z córką J.. Opłacał koszt opiekunki małoletniej w kwocie 200 zł miesięcznie.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 12 lipca 2012 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt III RC 884/11, podwyższono alimenty od pozwanego S. B. na rzecz małoletniej powódki J. B. (1) do kwot po 700 złotych miesięcznie, poczynając od dnia 23 września 2011 roku, płatnych na dotychczasowych warunkach płatności do rąk matki małoletniej powódki M. F., wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat.

W tamtym czasie J. B. (1) miała 11 lat. Była uczennicą czwartej klasy szkoły podstawowej, zamieszkiwała wraz z matką M. F., jej mężem P. F. i półtoraroczną siostrą O. F. w wynajętym mieszkaniu trzypokojowym, za które koszt najmu z opłatami za media wynosił miesięcznie kwoty po 1.500 zł. Małoletnia uczęszczała na lekcje języka angielskiego, za które odpłatność wynosiła kwoty po 50 zł tygodniowo. Opłata za komitet rodzicielski wynosiła kwoty po 50 zł za semestr, składka klasowa – kwoty po 10 zł miesięcznie. W roku szkolnym 2011/2012 wszystkie koszty związane z opłatami szkolnymi wyniosły łącznie 310 zł. Potrzeby miesięczne małoletniej J. zostały określone na kwoty po 2.500 – 3.000 zł miesięcznie. M. F. od października 2010 roku utrzymywała się z prowadzonej jednoosobowo działalności gospodarczej pod firmą: (...), od listopada 2010 roku przebywała na zwolnieniu lekarskim otrzymując kwotę 4.000 zł miesięcznie, przy czym od końca stycznia 2012 roku wypłata świadczenia chorobowego została wstrzymana. Przed pobytem na zwolnieniu lekarskim M. F. osiągała dochody w kwotach po 6.000 – 7.000 zł miesięcznie. Następnie przez około pół roku otrzymywała zasiłek macierzyński w kwocie 6.000 zł miesięcznie. Od dnia 02 lipca 2012 roku podjęła zatrudnienie w charakterze przedstawiciela handlowego za wynagrodzeniem w kwotach po około 2.500 zł netto miesięcznie. Mąż M. F. P. F. zatrudniony był na stanowisku szklarza i uzyskiwał z tego tytułu dochód w wysokości 4.500 zł – 5.000 zł miesięcznie. Na bieżące potrzeby małoletniej córki O. jej rodzice przeznaczali wspólnie kwotę około 1.800 zł miesięcznie. O. F. uczęszczała do żłobka, za który miesięczna odpłatność wynosiła kwoty od 230 zł do 242 zł. Małoletnia O. chorowała na atopowe zapalenie skóry.

W okresie od 9 czerwca 2012 roku do 23 czerwca 2012 roku małoletnia J. wraz z matką, jej mężem i siostrą O. przebywała na wczasach we W., których łączny koszt pobytu i przelotu wyniósł około 6.000 zł. W styczniu 2012 roku przebywała z dziadkami ze strony matki w Austrii na nartach.

Z kolei pozwany S. B. był zatrudniony na stanowisku kierownika produkcji w firmie Spółka (...) sp.j. z miesięcznym wynagrodzeniem w wysokości około 3.058,44zł netto. W roku 2009 osiągnął średni dochód w wysokości 3.452,25 zł miesięcznie zaś w roku 2010 w wysokości 3.389,83zł miesięcznie. Pozwany był również (...) spółki (...), która nie przynosiła żadnych dochodów, znajdowała się w stanie likwidacji, ponadto posiadała zobowiązania w sieci O. na kwotę 11.000 zł. Pozwany był prezesem Klubu Sportowego (...), za którą to funkcję nie otrzymywał żadnego wynagrodzenia. Z wykształcenia był magistrem zarządzania produkcją. Był właścicielem jednopokojowego mieszkania o powierzchni 34 m² przy ulicy (...), które nabył w roku 2009 za kwotę 110.000 zł, z czego na kwotę 88.000 zł zaciągnął kredyt hipoteczny ze splatami w kwotach po 550 zł miesięcznie z tytułu rat. Mieszkanie to zajmowała matka pozwanego, zaś pozwany wraz z konkubiną M. S. oraz urodzonym (...) synem J. B. (2) zamieszkiwał w trzypokojowym mieszkaniu przy ulicy (...), stanowiącym własność jego matki, a użyczonym im przez nią. Miesięczne opłaty związane z utrzymaniem mieszkania wynosiły: czynsz 600 zł, energia elektryczna 199,44 zł, opłata RTV 20 zł, internet 40 zł. Na dzień 25 października 2011 roku na powyższym lokalu tytułem zaległości w czynszu ciążyło zadłużenie w kwocie 1.224,67 zł, w związku z czym pozwany spłacał zadłużenie w ratach w postaci powiększonego czynszu w kwotach 800 zł miesięcznie.

Konkubina pozwanego nie pracowała i pozostawała na jego utrzymaniu. Przed urodzeniem dziecka pracowała w spółce pozwanego i zajmowała się projektowaniem mebli. Otrzymywała wynagrodzenie w kwotach po 2.000 zł netto miesięcznie.

Syn pozwanego wymagał leczenia, na które pozwany przeznaczal następujące kwoty: wizyta lekarska i odpowiednie mleko 200 zł, zakup inhalatora 400 zł. Łączny miesięczny koszt utrzymania małoletniego J. B. (2) stanowił kwotę 1.500 zł.

Rodzina pozwanego korzystała z pomocy finansowej matki pozwanego oraz kolegi pozwanego, który finansował wyjazdy urlopowe rodzinie pozwanego.

Pozwany spotykał się z małoletnią J. B. (1) w terminach ustalonych w zawartej przez strony przed Sądem Rejonowym w Elblągu ugodzie w sprawie o sygn. akt III Nsm 885/10, małoletnia przebywała u ojca w co drugi weekend, w środy i czwartki, łącznie około 9 – 10 dni w miesiącu, ponadto przez okres jednego miesiąca wakacji letnich, jednego tygodnia ferii oraz naprzemiennie w Święta Bożego Narodzenia i Święta Wielkiej Nocy. W tym czasie pozwany zapewniał córce wyżywienie i wszystkie inne niezbędne potrzeby, ponosił koszty zakupu odzieży dla małoletniej, butów, sprzętu sportowego, elektronicznego wspólnie z rodziną, rozrywek oraz - do czasu zaostrzenia konfliktu z matką powódki - ponosił co drugi rok koszt wyprawki szkolnej małoletniej. Od października 2010 roku przekazywał matce małoletniej na utrzymanie córki kwoty po 350 zł miesięcznie. W lipcu 2011 roku uiszczył opłatę za półkolonie córki w kwocie 560 zł. W wakacje w latach poprzedzających rok 2012 pozwany zabierał małoletnią między innymi na Majorkę oraz w góry. Dzięki finansowaniu wyjazdów przez kolegę S. T., zabierał małoletnią na wyjazdy do np. Hotelu (...) w K. czy w M. .

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 15 grudnia 2016 roku w sprawie o sygn. akt III Nsm 1168/16 zmieniono punkt II wyroku Sądu Okręgowego w Elblągu z dnia 27 lutego 2004 roku w sprawie o sygn. akt V C 129/04 w ten sposób, że ustalono miejsce zamieszkania małoletniej J. B. (1) przy ojcu S. B. .

Od połowy sierpnia 2015 roku, małoletnia J. wraz z matką, jej mężem i siostrą przeprowadziła się do Hiszpanii na Majorkę. Na powyższą przeprowadzkę ojciec małoletniej wyraził zgodę. Przez ostatni rok - jeszcze przed przeprowadzką do Hiszpanii - M. F. wraz z mężem i córkami zamieszkała w mieszkaniu rodziców.

W dniu 26 czerwca 2016 roku małoletnia J. przyleciała do Polski, spędzała wakacje u ojca, a następnie wyraziła wolę pozostania z nim, co zostało usankcjonowane orzeczeniem wspomnianym wyżej.

Obecnie S. B. pozostaje w związku małżeńskim od 2015 roku z M. B. (2) (primo voto S.) . W marcu 2013 roku z tego związku urodziła się A. B.. S. B. zamieszkuje wraz z żoną i trojgiem dzieci, w tym z małoletnią J., która zajmuje oddzielny pokój, w trzypokojowym mieszkaniu stanowiącym jego majątek odrębny. Mieszkanie otrzymał umową darowizny od matki. Nadal jest właścicielem mieszkania jednopokojowego zakupionego na kredyt, w którym mieszka jego matka. S. B. nadal pracuje w firmie Spółka (...) sp.j. za miesięcznym wynagrodzeniem w kwotach po około 5.000-5.300 netto miesięcznie. Według zeznań PIT-37 jego dochód z tytułu zatrudnienia wyniósł kwoty: 82.765,56 zł za 2014 rok, 88.813,60 zł za 2015 rok. Jego żona – M. B. (2) - jest osobą bezrobotną, bez prawa do zasiłku. Pracuje bez rejestracji u brata w sklepie rybnym za wynagrodzeniem w wysokości około 2.000 zł miesięcznie. Od lutego 2016 roku do września 2016 roku prowadziła działalność gospodarczą – sklep z odzieżą używaną - która przynosiła dochody po 1.500 zł miesięcznie do kwietnia 2016 roku. Ponadto S. i M. B. (2) pobierają świadczenie wychowawcze w wysokości 500 złotych miesięcznie. Dzieci S. i M. B. (2) uczęszczają do przedszkola, przy czym syn choruje na astmę, jest leczony także w ramach wizyt prywatnych, zażywa na stałe leki, których miesięczny koszt wynosi około 100 zł.

Małoletnia J. uczęszcza do szkoły prywatnej, gdyż ta szkoła wyraziła zgodę na przyjęcie dziecka bez dokumentów. Po nadesłaniu przez matkę dziecka odpowiednich dokumentów, powód nie przeniósł córki do szkoły publicznej z uwagi na nie zakończenie roku szkolnego, zaaklimatyzowanie się w nowym środowisku oraz kontynuowanie przez nią nauki języków. J. B. (1) jest zdrowa, nie choruje przewlekle. Miesięczne koszty jej utrzymania zostały określone na kwoty od 2.000 zł do 2.339 zł, w tym: szkoła plus obiady w szkole – 350zł + 250zł, komunikacja miejska – 70zł, czynsz - 120zł (1/5 z kwoty 600 zł), energia elektryczna – 20zł (200:2:5), telewizja – 24 zł (120:5), telefon - 30zł, wyżywienie – 400zł, zajęcia dodatkowe, wyjazdy szkolne – 125zł, odzież oraz obuwie – 400zł, kieszonkowe – 100zł, kultura i rozrywka – 100zł, imieniny, urodziny, korepetycje – 150zł, ferie i wakacje – 250zł. S. B. poniósł dodatkowo doraźne koszty korepetycji z chemii trwające 2 tygodnie za kwotę około 200 zł oraz koszt wycieczek szkolnych do Szwecji, na zieloną szkołę w wysokości 530 zł i 1.500 zł (łącznie 2.030 zł).

S. B. nie kontaktuje się z byłą żoną, nie porozumiał się z nią w sprawie edukacji ich córki.

Z kolei M. F. od 2015 roku zamieszkuje w P. na Majorce w Hiszpanii. W roku akademickim 2016/2017 od dnia 03 października 2016 roku uczęszcza na Kurs Podstawowy Języka Hiszpańskiego – Poziom 2 w Oficjalnej Szkole

Językowej w P.. Zajęcia w tej szkole nie są obowiązkowe. Pozostaje zarejestrowana jako osoba bezrobotna i otrzymuje pomoc socjalną w wysokości 180 euro miesięcznie .

Jej mąż - P. F. - jest zatrudniony w zakładzie szklarskim, uzyskując wynagrodzenie w wysokości około 1.150 euro miesięcznie . Rodzina pozwanej mieszka w wynajmowanym lokalu w P., którego miesięczny koszt utrzymania wynosi: czynsz - 550 euro (w tym wliczone są koszty wspólnoty i woda), internet i telefon – około 150 euro , energia elektryczna – średnio około 40 euro. Dodatkowo rodzina pozwanej uiszcza opłaty za obiady córki O. w szkole w wysokości 64,80 euro miesięcznie oraz za jej leczenie dentystryczne w wysokości średnio około 50 euro miesięcznie. W rodzinie M. F. ponoszone są także koszty dojazdów P. F. do pracy w wysokości 13 euro miesięcznie, koszty komunikacji miejskiej dla całej rodziny stanowią kwotę 39 euro miesięcznie. Pozwana spłaca także zobowiązania zaciągnięte w Polsce w kwocie 54zł miesięcznie na zakup łóżka w (...) dla córki J. B. (1), w kwotach od 121zł do 130zł miesięcznie na zakup laptopa dla J. oraz po 150 zł miesięcznie na zakup telefonu dla J.. Łączne zobowiązania pozwanej w Polsce stanowią kwotę około 300 zł miesięcznie.

Działalność gospodarczą , którą uprzednio prowadziła matka małoletniej J. B. (1) została zakończona w lipcu 2012 roku . W tamtym czasie zatrudniła się w kraju na podstawie umowy o pracę jako przedstawiciel handlowy artykułów żywnościowych za wynagrodzeniem w kwotach po 2.500 zł miesięcznie. W związku z decyzją o przeprowadzce do Hiszpanii sama złożyła wypowiedzenie umowy o pracę. Według zeznania PIT-37 za 2014 rok i za 2015 rok dochód matki małoletniej J. z tytułu zatrudnienia w Polsce na umowę o pracę wyniósł 8.411,28 zł (za 2014 rok) oraz kwotę 6.484,91 zł (za 8,5 miesięcy 2015 roku).

Mąż M. F. pracował jako szklarz w firmie (...) w E.. Według zeznania PIT-37 za 2014 rok jego dochód z tytułu zatrudnienia wyniósł kwotę 23.444,63 zł. Z uwagi na zmianę kraju zamieszkania (z Polski do Hiszpanii) także sam złożył wypowiedzenie umowy o pracę i nie otrzymał z tego tytułu żadnych gratyfikacji .

Od czasu zamieszkania małoletniej J. z ojcem , M. F. w lutym i w marcu 2017 roku ze swojego rachunku bankowego w Polsce przekazała na rzecz małoletniej J. na rachunek bankowy jej ojca kwoty po 500 zł w każdym z tych miesięcy. Ponadto w styczniu 2017 roku przekazała dla małoletniej córki odzież.

Matka małoletniej J. utrzymuje z córką kontakt telefoniczny, czasami kontaktuje się z nią za pośrednictwem środków teleinformatycznych . Nawiązała z nią również bezpośredni kontakt w styczniu 2017 roku w trakcie przyjazdu do Polski .

(dowód : informacje, faktury, spisu kosztów utrzymania, potwierdzenia przelewów, k. 9- 16, 40-47, 74-81, 92-163, 219-226, 315- 317, koperty k. 289, 319, zeznania S. B. : protokół z rozprawy z dnia 31 marca 2017 roku , zapisany na płycie umieszczonej w kopercie na k.329 w czasie : 00:09:33 – 00:15:28 , protokół skrócony k.327 – 328 , w zw. z protokołem z rozprawy z dnia 17 lutego 2017 roku , zapisanym na płycie umieszczonej w kopercie na k. 280 w czasie : 00:07:20 – 00:28:01 , protokół skrócony k.276 – 277 , zeznania świadka M. B. (2) : protokół z rozprawy z dnia 17 lutego 2017 roku , zapisany na płycie umieszczonej w kopercie na k. 280 w czasie : 00:30:09 – 00:40:35 , protokół skrócony k.277 – 278 , dokumenty zgromadzone w aktach spraw : Sądu Okręgowego w Elblągu o sygn. VC 129/04, Sądu Rejonowego w Elblągu o sygn. III Nsm 885/10, I. N. 191/13,I. N. 194/13,I. N. (...), III RC 884/11) .

Sąd zważył, co następuje:

Dokonując ustaleń faktycznych, Sąd oparł się na zebranych w sprawie dokumentach w postaci informacji, faktur, potwierdzeń przelewów, częściowo spisach kosztów utrzymania, ich autentyczność nie budziła bowiem wątpliwości , nie była także w większości kwestionowana przez żadną ze stron . Zakwestionowane przez pozwaną wydatki na utrzymanie małoletniej powódki – w ocenie Sądu – w większości nie znalazły potwierdzenia w materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie , jak również biorąc pod uwagę zasady doświadczenia życiowego – o czym szczegółowo poniżej . Sąd przyznał również zeznaniom powoda S. B. (także jako przedstawiciela ustawowego małoletniej powódki)

oraz zeznaniom świadka M. B. (2) walor wiarygodności z uwagi na ich spójność, logikę i zbieżność z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie .

Jednocześnie Sąd pominął dowód z przesłuchania pozwanej M. F. (także jako przedstawicielki ustawowej małoletniej pozwanej) z uwagi na nieobecność jej na rozprawie , stosownie do dyspozycji przepisu art 302 kpc .

Obowiązek alimentacyjny na rzecz małoletniej J. B. (1) opisywany jest przez artykuły 133 k.r.o i 135 k.r.o. Zgodnie z art. 133 § 1 k.r.o. rodzice obowiązani są do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie. Zakres obowiązku alimentacyjnego zależy z jednej strony od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego, z drugiej zaś - od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego (art. 135 § 1 k.r.o.). Zakres potrzeb dziecka, które powinny być przez rodziców zaspokojone, wyznacza zaś treść art. 96 k.r.o., według którego rodzice obowiązani są troszczyć się o fizyczny i duchowy rozwój dziecka i przygotować je należycie - odpowiednio do jego uzdolnień - do pracy dla dobra społeczeństwa. Stosownie do tej dyrektywy rodzice w zależności od swych możliwości są obowiązani zapewnić dziecku środki do zaspokojenia zarówno jego potrzeb fizycznych (wyżywienia, mieszkania, odzieży, higieny osobistej, leczenia w razie choroby), jak i duchowych (kulturalnych), także środki wychowania (kształcenia ogólnego, zawodowego) według zdolności, dostarczania rozrywek i wypoczynku. Przy ocenie, które z potrzeb uprawnionego powinny być uznane za potrzeby usprawiedliwione, należy z jednej strony brać pod uwagę możliwości zobowiązanego, z drugiej zaś zakres i rodzaj potrzeb. Przepisy Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego przewidują także formę wykonania obowiązku alimentacyjnego, w całości lub w części w postaci osobistych starań o utrzymanie i wychowanie dziecka (art. 135 § 2 k.r.o.).

Należy przy tym stwierdzić , iż pojęcie usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz pojęcie możliwości zarobkowych i majątkowych zobowiązanego , pozostają we wzajemnej zależności i obie te przesłanki wzajemnie na siebie rzutują , w szczególności przy ustalaniu wysokości alimentów przez Sąd . Przez usprawiedliwione potrzeby uprawnionego rozumieć należy potrzeby, których zaspokojenie zapewni mu – odpowiednio do jego wieku i uzdolnień – prawidłowy rozwój fizyczny i duchowy – o czym wspomniano wyżej . Możliwości zarobkowe zobowiązanego nie mogą być zawsze utożsamiane z faktycznie osiąganymi zarobkami. W przypadkach uzasadnionych obejmują one także wysokość zarobków, które zobowiązany jest w stanie uzyskać, lecz nie osiąga ich z przyczyn niezaskądających na usprawiedliwienie. Chodzi tu o przypadki, w których osoba zobowiązana nie wykonuje wyuczonego i dobrze wynagradzanego zawodu, pracuje w niepełnym wymiarze godzin bądź też pracuje dorywczo.

Podstawą odmiennego określenia wysokości obowiązku alimentacyjnego, to jest ustalenia jego uchylecia albo podwyższenia alimentów , jest przepis art. 138 kro. Stanowi on, że w razie zmiany stosunków można żądać zmiany orzeczenia lub umowy dotyczącej obowiązku alimentacyjnego. W piśmiennictwie wskazuje się, że zmiana stosunków może polegać na istotnym zmniejszeniu lub ustaniu możliwości zarobkowych i majątkowych zobowiązanego do alimentacji albo istotnym zwiększeniu usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego, wskutek czego ustalony zakres obowiązku alimentacyjnego wymaga skorygowania przez stosowne zmniejszenie albo zwiększenie wysokości świadczeń alimentacyjnych (K. Pietrzykowski (red.), Kodeks rodzinny i opiekuńczy. Komentarz. Wyd. 4, Warszawa 2015).

Przechodząc na grunt przedmiotowej sprawy , wypada podnieść , że od czasu poprzedniego autoratywnego określania obowiązku alimentacyjnego wobec małoletniej powódki , upłynęło 5 lat . Niewątpliwie w tym czasie zmieniła się sytuacja stron , bowiem rodzina matki dziecka wyjechała do Hiszpanii , zaś pozwany zawarł kolejny związek małżeński , z którego urodziło mu się kolejne dziecko . Również wzrosły potrzeby związane z utrzymaniem powódki z uwagi na okres jej intensywnego wzrostu i rozwoju .

W zakresie ostatniej ze wzmiankowanych zmian , należy podnieść , że małoletnia J. powróciła do Polski po ponad rocznym pobycie w Hiszpanii , w związku z konfliktem między jej rodzicami i rozpoczęciem roku szkolnego , została zapisana do szkoły prywatnej , której dyrekcja zgodziła się na jej przyjęcie – bez dokumentów , potwierdzających dotychczasową realizację obowiązku szkolnego . Ponadto małoletnia zaaklimatyzowała się w nowej szkole . Z tego powodu uznano wydatek na wskazaną placówkę za usprawiedliwiony tym bardziej , że małoletnia ma roczne

opóźnienie szkolne i trudno było wymagać od ojca , aby w trakcie trwania roku szkolnego po raz kolejny przeniósł dziecko do szkoły publicznej . Również zakup obiadów we wskazanej placówce uznać należało za usprawiedliwiony , bowiem trudno sobie wyobrazić sytuację , aby dziecko nie jadło gorących posiłków w sytuacji , kiedy również inne dzieci takowe spożywają (na terenie szkoły) . Do stycznia 2017 roku matka dziecka nie przekazała odzieży (poza przywiezioną na wakacje) dla córki , w związku z czym logicznym wydaje się , że ojciec dziecka musiał wskazane rzeczy zakupić tym bardziej , że małaletnia rozpoczęła rok szkolny . Także musiał poczynić wydatki na wyprawkę szkolną , w ciągu roku szkolnego również na stosowne składki klasowe , w tym związane z wyjazdami i wyjściami oraz ubezpieczenia . Wydatków tych – w ocenie Sądu – nie można uznać za nieuzasadnionych czy też zawyżonych . W tym miejscu podnieść wypada , że pozwana na obiady młodszej córki także wydaje kwoty po 64,80 euro , na dentystę – kwoty po 50 euro miesięcznie , zajęcia dodatkowe i wakacje – kwoty po 45 euro miesięcznie w sytuacji , w której młodsza córka liczy kilka lat .

Wydatki związane z korepetycjami małaletniej J. nie są ponoszone systematycznie , co potwierdziła M. B. (2) (żona ojca małaletniej J.) , która zeznała , iż takie sytuacje mogą zdarzyć się doraźnie , małaletnia uczęszczała przez dwa tygodnie na korepetycje z chemii , których koszt wyniósł około 200 złotych (zeznania świadka M. B. (2) : protokół z rozprawy z dnia 17 lutego 2017 roku , zapisany na płycie umieszczonej w kopercie na k280 w czasie : 00:30:09 – 00:37:32 , protokół skrócony k.277 – 278) . Świadek ten również wskazywała , że małaletnia wychodzi do kina , co wiąże się także z wydatkami ponoszonymi przez ojca dziecka na ten cel .

Bez wątplenia wydatki poczynione na wakacje dziecka są zbyt wygórowane , natomiast pozostałe , wskazane w spisie kosztów utrzymania małaletniej , są uzasadnione jej potrzebami , co wynika także z doświadczenia życiowego (jak chociażby zakwestionowane wydatki na wyżywienie w kwotach po 400 złotych miesięcznie w sytuacji , w której pozwana na młodszą córkę – poza obiadami w szkole - także przeznaczają środki finansowe na ten cel , czy też wydatki związane z kontaktami J. z rówieśnikami oraz rodziną) . Wypada zaakcentować , że małaletnia powódka jest w okresie intensywnego wzrostu, potrzebuje zbilansowanego jedzenia odpowiedniego do wieku także związanego z obowiązkami szkolnymi (intensywna nauka). W związku z tym musi mieć zapewnione warunki egzystencji w postaci wyżywienia, odzieży, środków czystości, kosmetyków, jak również środków pozwalających na intelektualny rozwój i w razie potrzeby na ochronę zdrowia. W przypadku nastoletniej dziewczyny należy uwzględnić także konieczność ponoszenia wydatków na potrzeby związane z rozwojem bieżących zainteresowań, wyjściami do kina, udziałem w wycieczkach szkolnych (także poza granicę Polski), zapewnieniem letniego bądź zimowego wypoczynku. Zaspokajanie tych wszystkich potrzeb wymaga nie tylko większego zaangażowania osobistych starań, ale również zwiększenia nakładów finansowych na utrzymanie dziecka.

Należy również zwrócić uwagę na to , że w toku poprzedniej sprawy alimentacyjnej toczącej się między stronami , oboje rodzice wydawali na swoje młodsze dzieci kwoty oscylujące w granicach około 2000 złotych miesięcznie , zaś pozwana podnosiła , że na J. jej wydatki kształtowały się na poziomie od 2.500 zł do 3.000 zł miesięcznie . Obecnie , zaś , oczekiwałyby , aby potrzeby starszego dziecka zminimalizować , co nie znajduje racjonalnego usprawiedliwienia .

Dodać przy tym wypada , iż ojciec nie tylko zaspokaja potrzeby materialne córki, ale wypełnia swój obowiązek alimentacyjny przede wszystkim poprzez osobiste starania o jej wychowanie, sprawowanie nad nią pieczy, wobec czego jego udział w partycypowaniu w kosztach utrzymania małaletniej córki przekłada się także na ten wymiar . Powód posiada na utrzymaniu jeszcze dwoje małaletnich dzieci z obecnego związku , w tym jedno chorujące przewlekłe. Nie sposób więc uznać, iż przy osiąganym przez niego dochodzie , jest on w stanie pokryć wciąż rosnące, usprawiedliwione potrzeby małaletniej dorastającej córki J.. Zatem pozwana (matka J.) musi swój obowiązek wykonywać w szerszym zakresie.

Jak już wskazano powyżej , pozwana wraz z mężem wyjechała z Polski do Hiszpanii w celach zarobkowych. Powszechnie wiadomym jest, iż poziom życia i zarobki są wyższe w Hiszpanii niż w Polsce , w przeciwnym razie decyzja pozwanej nie znajdowałaby usprawiedliwienia , ponadto brak wyższych możliwości zarobkowych skłoniłby rodzinę pozwanej do powrotu do Polski . M. F. argumentowała , że uczy się języka hiszpańskiego i nie pracuje . Stanowisko pozwanej , jakoby dopiero ukończenie przez nią nauki języka hiszpańskiego pozwalało jej na znalezienie

zatrudnienia , nie znalazło usprawiedliwienia , bowiem mąż pozwanej – także nie znający języka hiszpańskiego - takowe zatrudnienie podjął , ponadto pozwana zarejestrowała się jako osoba bezrobotna – a zatem zgłosiła gotowość podjęcia pracy . Należy również zauważyć , że zajęcia w szkole , do której uczęszcza pozwana , nie są obowiązkowe , ponadto nie odbywają się one całymi dniami . Zatem pozwana posiada możliwość i czas na podjęcie zatrudnienia w Hiszpanii. Podkreślenia wymaga okoliczność , że wpływ na zakres obowiązku alimentacyjnego zobowiązanego ma nie jego faktyczna sytuacja materialna, a jego możliwości zarobkowe i majątkowe. Te zaś, w ocenie sądu, po stronie pozwanej nie uległy zmianie . Przeszkodą w podjęciu także rejestrowanej pracy nie jest też zdrowie pozwanej , bowiem nie legitymuje się ona orzeczeniem o niepełnosprawności, ani orzeczeniem o niezdolności do pracy.

Należy zwrócić uwagę na to , że M. F. w swoim stanowisku w sprawie podnosiła to , że dotychczasowe alimenty zasądzone od ojca na rzecz małoletniej córki nie pokrywały większości kosztów związanych z utrzymaniem małoletniej , zatem musiała je pokrywać ona jak i jej mąż w sytuacji , w której dochody rodziny zostały przedstawione na poziomie około 1300 euro miesięcznie . Natomiast na potrzeby niniejszej sprawy wskazała , że nie jest w stanie łożyć na córkę , która zamieszkała wraz z ojcem wyższych alimentów niż kwoty po 200 złotych miesięcznie w sytuacji , w której wydatki związane z utrzymaniem w Hiszpanii są wyższe niż w Polsce , nadto niejako „zwolniła się” z obowiązku alimentowania córki z dochodów rodziny . Wskazać także wypada , że wydatki trzyosobowej aktualnie rodziny pozwanej zamykają się w dochodach rodziny . Z powyższego nasuwa się wniosek , iż dochody rodziny pozwanej są wyższe niż deklaruje , bowiem w przeciwnym wypadku pozwana nie miałaby środków finansowych na zaspokojenie potrzeb starszego dziecka , kiedy wspólnie zamieszkiwali .

W ocenie Sądu , skoro pozwana deklaruje , że uzyskuje świadczenia na poziomie 180 euro miesięcznie z tytułu pobierania nauki języka hiszpańskiego , nadto – od czasu zamieszkania małoletniej powódki wraz z ojcem – nie uczestniczy w wychowaniu dziecka , należało przyjąć , że wskazane świadczenie powinna przeznaczyć na utrzymanie starszej córki , bowiem co do młodszej czyni osobiste starania o jej wychowanie . Nadto jej mąż dotychczas łożył na utrzymanie córki , co może nadal czynić . M. F. sporadycznie widuje się z córką (w styczniu 2017 roku), nie przyczynia się do jej utrzymania i wychowania (jeden raz w styczniu 2017 roku przekazała dla małoletniej odzież), uiściła 500 zł w lutym 2017 roku i 500 zł w marcu 2017 roku na rzecz córki J. , zgodnie z postanowieniem zabezpieczającym , wydanym w niniejszej sprawie. Kontaktuje się z nią na odległość , w tym za pośrednictwem komunikacji elektronicznej. Poza tym nie uczestniczy w życiu córki. Podnieść także wypada , iż rzeczą pozwanej była decyzja o zmianie miejsca zamieszkania i rezygnacji z zatrudnienia , która nie może odbywać się kosztem powódki , która znajduje się w okresie intensywnego wzrostu i rozwoju .

Biorąc pod uwagę powyższe , w ocenie Sądu , pozwana winna przyczyniać się do zaspokojenia usprawiedliwionych potrzeb powódki we wskazanym zakresie , bowiem nie ma uzasadnienia co do przerzucania ciężaru utrzymania powódki w przeważającej części na jej ojca , tym bardziej , że ten ostatni swój obowiązek alimentacyjny wykonuje także przez osobiste starania o wychowanie i rozwój powódki. Zasądzenie alimentów w kwotach po 750 złotych miesięcznie nie jest wygórowane i leży w granicach możliwości pozwanej . Dlatego też kierując się powyższymi przesłankami, Sąd na podstawie art. 138 kr.o., art. 133 § 1 k.r.o. i art. 135 § 1 i 2 k.r.o. zasądził od pozwanej M. F. na rzecz małoletniej powódki J. B. (1) , urodzonej dnia (...) w E. , alimenty w kwotach po 750 złotych miesięcznie , poczynając od dnia 12 października 2016 roku , płatne do dnia 10-go każdego miesiąca do rąk ojca małoletniej powódki S. B., wraz z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia w terminie płatności którejkolwiek z rat i orzekł jak w punkcie III wyroku , w pozostałym zakresie oddalił zaś powództwo (punkt V wyroku) . W pozostałej części wydatki będzie w dalszym ciągu ponosił ojciec małoletniej J. , który dodatkowo czyni osobiste starania o jej wychowanie i rozwój .

Powód na rozprawie w dniu 17 lutego 2017 roku zmodyfikował żądanie i wniósł o uchylenie jego obowiązku alimentacyjnego wobec małoletniej J. od dnia 12 października 2016 roku, a w pozostałym zakresie cofnął pozew. Nadto jako przedstawiciel ustawowy małoletniej J. zmienił żądanie odnośnie początkowego terminu zasądzenia alimentów na rzecz córki stron od jej matki , żądając rat alimentacyjnych od dnia 12 października 2016 roku i także cofnął pozew w pozostałym zakresie.

Pozwana M. F. (także jako przedstawicielka ustawowa małoletniej pozwanej) na tej rozprawie uznała zmienione żądanie pozwu – ustalenia uchylenia obowiązku alimentacyjnego ciążącego na S. B. wobec małoletniej J. wynikającego z wyroku Sądu Rejonowego w Elblągu wydanego w sprawie o sygn. III RC 884/11 poczynając od dnia 12 października 2016 roku oraz wyraziła zgodę na cofnięcie pozwu odnośnie uchylenia tego obowiązku w pozostałym zakresie. Ponadto wyraziła zgodę na cofnięcie pozwu dotyczącego zasądzenia od niej na rzecz małoletniej pozwanej J. B. (1) alimentów w kwotach po 1.500 zł miesięcznie, poczynawszy od lipca 2016 roku do 11 października 2016 roku i uznała żądanie co do alimentów na małoletnią córkę w kwotach po 200 zł miesięcznie.

Stosownie do przepisu art. 213 § 2 k.p.c. Sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. W ocenie Sądu, uznanie przez pozwaną powództwa nie było sprzeczne z prawem, zasadami współżycia społecznego oraz nie zmierzało do obejścia prawa. Za takim rozstrzygnięciem przemawiało też to, że aktualnie małoletnia J. zamieszkuje u ojca, który sprawuje nad nią pieczę i realizuje swój obowiązek alimentacyjny osobistymi staraniami i bezpośrednimi wydatkami na córkę, stąd nieuprawnione byłoby utrzymanie nakazania wypłacania przez niego świadczeń pieniężnych do rąk matki dziecka.

Tym samym Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku, ustalając, że uchyła z dniem 12 października 2016 roku obowiązek alimentacyjny powoda S. B. wobec małoletniej pozwanej J. B. (1), wynikający z wyroku Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 12 lipca 2012 roku w sprawie o sygn. akt III RC 884/11 w kwotach po 700 złotych miesięcznie. Okoliczności te skutkowały jednocześnie powstaniem roszczenia o zasądzenie alimentów od pozwanej – matki małoletniej J. - M. F. – co omówiono wyżej.

Skoro cofnięto powództwa we wskazanych powyżej częściach na rozprawie, na co uzyskano zgodę strony pozwanej (art. 203 § 1 k.p.c.) a jednocześnie cofnięcie to nie naruszało art. 203 § 4 k.p.c., to wydanie wyroku co do tych żądań stało się zbędne. W związku z tym na mocy art. 203 kpc w zw. z art. 355 § 1 k.p.c. należało co do tych części roszczeń umorzyć postępowanie, o czym Sąd orzekł jak w punktach II i IV wyroku.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie VI wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. tj. przy zastosowaniu zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Z uwagi na fakt, iż małoletnia pozwana J. B. (1) przegrała sprawę o uchylenie obowiązku alimentacyjnego, Sąd kosztami procesu w całości obciążył małoletnią, którą reprezentowała matka M. F., i zasądził ich zwrot na rzecz jej ojca. Na koszty te składały się uiszczona przez powoda S. B. opłata sądowa w wysokości 420 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika powoda (adwokata) w kwocie 120 zł, stosownie do Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (opublikowane w Dz.U. z 2015 roku pod poz. 1800, z późn. zm.).

Odnośnie kosztów procesu dotyczących powództwa o alimenty od M. F. na rzecz małoletniej J., Sąd orzekł w punkcie VII wyroku na tej samej podstawie. Matka małoletniej J. przegrała sprawę o alimenty w 50%, Sąd zatem obciążył ją kosztami procesu w tej wysokości. Na koszty te składało się wynagrodzenie pełnomocnika (adwokata) w kwocie 2.400 zł, stosownie do przywołanego wyżej.

Punkt VIII wyroku zawiera rozstrzygnięcie o kosztach sądowych, które - na mocy przepisu art.13 i art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (opublikowanej w Dz. U. z 2016 roku pod poz. 623) oraz art. 108 § 1 k.p.c. i art. 98 § 1 k.p.c. – nakazał ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Elblągu), w kwocie 456 zł, na którą składają się opłata stosunkowa wynosząca 5% wartości przedmiotu sporu obliczona stosunkowo w takim zakresie w jakim pozwana przegrała proces w wysokości 345 zł oraz opłata kancelaryjna za klauzulę wykonalności w kwocie 6 zł.

Na mocy przepisu art. 333 § 1 pkt 1 k.p.c., wyrokowi w części zasądzającej roszczenie tj. w punkcie III, nadano rygor natychmiastowej wykonalności (punkt IX rozstrzygnięcia).